

**[Veistrup.]**

lighed kalder Kæmpehøje, bliver altsaa fuldstændig fredet. Det har ogsaa været sørgeligt at se, hvor lidt Pietet der i mange Tilfælde er vist over for disse gamle Mindesmærker. Ganske vist tror jeg ikke, det skyldes, at Ejerne af den Jord, hvor de har ligget, har ment at kunne høste Fordel af at fjerne dem; naturligvis kan de være til nogen Gavn ved Behandlingen af Markerne, fordi man ikke uden videre kan anvende sine Markredskaber der, men maa gaa udenom, men jeg tror ikke, at det rent pengeomæssigt set har betydet ret meget for nogen at bryde en Kæmpehøj ned og slaa den i Skærver. Jeg tror, at der i mange Tilfælde er handlet fuldkommen tankeløst. Det er i og for sig trist at tænke paa, at mange af de gamle Kæmpehøje er blevet fjernet, fordi Folk ikke har forstaaet, at de ikke blot fjernede nogle Sten, men samtidig fjernede et Stykke Danmarkshistorie, et Stykke dansk Kulturhistorie.

Der er en Del andre Ting, som jeg gerne vilde pege paa, men jeg skal undlade at gøre det; vi er jo alle sammen klar over, at i Øjeblikket skal det gaa forholdsvis hurtigt med Lovgivningsarbejdet her i Tinget. Og det er i dette Tilfælde, som jeg sagde før, kun naturligt, da Lovforslaget er blevet behandlet saa grundigt i det andet høje Ting. Jeg tror, at man ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vil skabe et Værn mod Mishandling af de Mindesmærker og andre Skønhedsværdier, som findes i vort Land, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til hurtig Behandling og til Vedtagelse her i Tinget.

**M. C. Jensen:** Med Hensyn til Lovens Hovedformaal har jeg ikke noget at føje til det, mit Partis ærede Ordfører nylig har udtalt. Jeg er ligesom mit Parti interesseret i, at der skabes saadanne Forhold, at de, der søger til Stranden for at faa frisk Luft, virkelig kan være tjent med at søge til Stranden.

Nu er der imidlertid det ejendommelige ved det Erhverv, som jeg har den Ære at være nær knyttet til — jeg er ikke i Tvivl om, at det høje Tings Medlemmer var klar over, at naar jeg bad om Ordet, var det for at fremsætte et Par Bemærkninger om Fiskeriet — at det jo ikke alene skal drives paa Søen, men at der ogsaa skal skaffes Plads til Redskaberne paa Land.

I Saltvandsfiskerilovens § 21 — jeg skal ikke læse Paragraffen op, men blot gengive en enkelt Sætning — staar der, at hvor der formenes Fiskerne Ophalingsplads eller Tør-

replads, kan en saadan udpeges af et af Retten udnævnt Tremandsudvalg.

Da jeg nu læste Forslaget til Naturfredningsloven besjælet af den Tanke gerne at ville finde en Udtalelse om, at den nævnte Bestemmelse i Saltvandsfiskerilovens § 21 fortsat skulde have Gyldighed, blev jeg noget desorienteret, men det er maaske, fordi jeg ikke forstaaer at læse Forslaget rigtigt. Der staar i § 23, Stk. 5:

„Paa den frie Strandbred maa der ikke uden Fredningsnævnets Samtykke iværksættes Foranstaltninger, der er til Hinder for den frie Færdsel. Herfra undtages dog Høfder, Aalegaard, Kreaturhegn og Badeindretninger . . .“  
Det havde været ønskeligt, om der her var tilføjet: og saadanne Ophalings- eller Tørrepladser, der findes omtalt i § 21 i Saltvandsfiskeriloven.

For ikke længe siden gennemførte vi, som alle vil huske, en Lov, der kaldes Reservatloven. Den blev ogsaa forelagt af den højtærede Statsminister og ved den højtærede Statsministers velvillige Imødekommenhed fik vi heri indført en Bestemmelse, der gik ud paa at Saltvandsfiskerilovens § 1, altsaa Bestemmelsen om den frie Adgang til Søen, ikke blev krænket. Denne Velvilje fra Statsministerens Side skyldtes vel nok, at Statsministeren gennem længere Tid har haft Lejlighed til at tumle med dette Erhvervs Forhold.

I Lovforslagets § 25, Stk. 3, staar der, at Bestemmelserne i Stk. 1 og 2 ikke skal være til Hinder for Opførelse af de for Landbrugs- eller Fiskerierhvervet nødvendige Bygninger. Det er ganske fortræffeligt, men hvis der nu ikke er Tale om Bygninger, men om almindelige Tørrepladser — her paa Sjælland kalder man dem somme Steder Stejlepladser —, er det et Spørgsmaal, om Lovens Bestemmelser ikke vil blive til Hinder for det frie Næringsliv for Fiskeriets Vedkommende.

Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Statsminister i sin Forelæggelsestale sagde, at det kunde ventes, at der vil blive taget alt muligt Hensyn i Retning af Dispensationer fra de nye Bestemmelser. Hvis jeg har Uret heri, beder jeg den højtærede Statsminister om at rette det. Det tror jeg ogsaa man kan forvente, men det er jo saaledes — det tager jeg sikkert ikke fejl i —, at man kun kan dispensere, hvor Dispensation er mulig, men hvor Dispensation ikke er mulig, kan man naturligvis ikke, selv om man har den mest velvillige Minister, foretage nogen Dispensation.

Nu er det muligt, at Ministeren vil be-